

~~X~~ Ursula. 273

Stoji, stoji tam kloster lep,
Notri je nun sedemnajst;
Med njim je mlada Ursula,
Margoriti nuna klosterska. —

leg. M.T.

Angel je pod kloštrom oral,
Rumeno pšenico je sejal,
Uršlo je klical na špancer:
„Če le no uro al' pa dve,
Da se ne vterga teli serce". —
„Čakaj, čakaj Angel ti,
Naj' grem prašat nune klosterske,
Če smem it' malo na špancer;
Če le no uro al' pa dve,
Da se ne vterga teli serce" —

Nuna je odgovore.

„Uršla če hočeš nuna bit',
Moraiš provelno vse zapstilit'".
Uršla je šla v cimer svoj
Vzela je v roke križček svoj,
Zagnala ga je dol' za dur' :

„Kaj te kušuje kdor te če,
Kaj te pa že nikol več ne bom!“
Vzela je v roke bukvice,
Zagnala jih je dol za dur:
„Kaj te ^{kuš} je bere kdor te če,
Kaj te ^{pa} ha že nikol več ne bom!“
Vzela je v roke ajster meč,
Vklasknila si ga je v serce. —
„Le teči, teči prišna kri,
Da se bjo starši zglodvali;
Kaj me bili dali v kloster lep,
Ko sem bla stara sedem let,
K' se nisem vedla, kaj j' ta svet;
Pa so me dali v kloster lep,
Tko sem bla stara sednajst let,
K' sem dobro vedla kaj j' ta svet.“

Prvič R molitvi pozvoni,

Uršle pa R molitvi ni.

Drugič R molitvi pozvoni,

Uršle pa R molitvi ni.

Tretjič R molitvi pozvoni,

Uršle pa R molitvi ni.

Žune neglo gledal gredo,
For'so odperle celico,
Polno celico prišne kerovi,
Da vse od straka dol popadajo
In za Uršlo molijo.

Uršla pa jim odgovori:
„Za me moliti treba mi,
Bon vekomaj zaveržena,
Ko sem nad Božjo milostjo obupala“.

X 2. „Straka je priletela“.

Z naslednjo zabavo se posebno
otroci kratko časijo:

Zabavljajo se tako-le: Eden pravi:
„Straka je priletela“. Drugi: „Kaj je
prinesla“? Prvi potem more reči:
„Dva zala fanta“, ali „dve zali
dekleci“. Drugi potem prasa: „Kako
ste bila (ste bili) oblečena (i). Ko
prvi potem asebi po obleki popisše,
upraša drugega: „Kterega(o) imaš raji?“

Ko la odgovori, da tega, ki ima to
in to obliko, mu prvi potem osebo,
ktero ima la raji, po imenu
pove.

France Dolenc
iz Bitnja pri Kranju.

Š. 99

9.9.97

X. Kumara. 99. 601.

Narodna pesen, jo bitinja g. p. Fr. Dolenc.

42 U

Kumara j' po ganku šprangala
 In tako prav' in govori:
 „Nesrečni so taki stariši,
 Ki široke tako daleč može,
 Kakor so mene Kumaro
 Daleč v deželo deželo.—
 Meni sle pač dal' hudga moža,
 Hudga moža in ravbarja,
 Ki noč in dan ravba vboge ljudi,
 Kavno sinoč' je prišel domu,
 V eni roci je prinesel belo glavo,
 V drug' roci pa desno roko.
 Na roci je imel preplun zlat,
 Ta perstan je pa navno lašk,
 Kakor je mojga bratca,
 Ki mu ga jest sem šenkala
 Na žalostni moj' ohceli.“—

K nji je prišel on fantič mlad:

"Kumara napravi se z manoj,

Se je oženil bratec svoj."

Oblekla j' skrinjo visnjico,

Opasala je ketno srebrno,

Na glavo j' djala bahel^{*} zlat.

Kadar predelci⁺⁺ pridejo

Tako je rekla Kumara:

"Kaj pa v gradu tak zvoní?"

Tako je rekel fantič mlad:

"V gradu K ohelni maš' zvoní,

Ker se j' oženil bratec svoj!"

Kadar predelci pridejo

Tako je rekla Kumara:

"Kaj pa v grad' tak dolčijo?"

Tako je rekel fantič mlad:

"Bratcu svoj'mu skrinjico ravnajo."

Ko pridela v beli grad,

Se vidla svoj'ga bratica

Brez lepe bele, glavice,

Tudi brez lepe bele rokice, —

Kumara j' segla v varjat,

Prinesla je ven zlat cekin.

"Vzemi fantič ti lelo,

Ker si me krošdal tak lepo."

Konec.

*) bahel ali bahelj = péča, ki se ^ožigajo okoli glave, donec

++ = dva delca